

● לתועמלני כל המפלגות על משרדי תעמולת הבחירות, המשפיים יותר מכל את מצבה התרבותי והאידיאולוגי של מדינת ישראל, נכון לעכשיו. משרדים אלה, המגיעים לשיאם כמאבק הקריקטוריסטי בין הגוש החיוור ובין ספי ריבלין, מעידים על הרדיות המאפיינת הן את המערך והן את הליכוד. קשה לדמיין שמערכת הבחירות כארצות הברית תתנהל בין גרי לואיס ובין כוב הופ, או שהבחירות בצרפת יתנהלו בין לואי דהפינס ובורכיל. הטרדיה היא שהמצע האידיאולוגי של המערך הוא ברמה של הגוש החיוור, והמצע של הליכוד ברמה של ספי ריבלין.

תשרידי המפלגות האחרות, כמו שולמית אלזני הפוסעת בראש מחנה ענק של 30 איש, ואהרון אבו-חצירה המעלה הגיגים על מורשת ישראל בעבודת-חוף מתחת לתצלום הסאליבאבא, ואמנון רובינשטיין כרמוס-תנס בגימגומו מעל כימת-הכנסת, וירבל נאמן מוסר את הכדור לרסאל אתן המוסר אותו לגאולה בהן המוסרת אותו לרכ בעל ניכ אמריקאי, אחד מרכיבי המחחרת של גוש-אמונים — כל אלה הופכים למיסמך חברתי מדהים של המדינה כקריקטורה, כדימוי הבית השלישי, כאשר תצלומי מצדה מהאוויר הם אחד מסמלי סירטוני הליכוד.

של"ג הלבנון

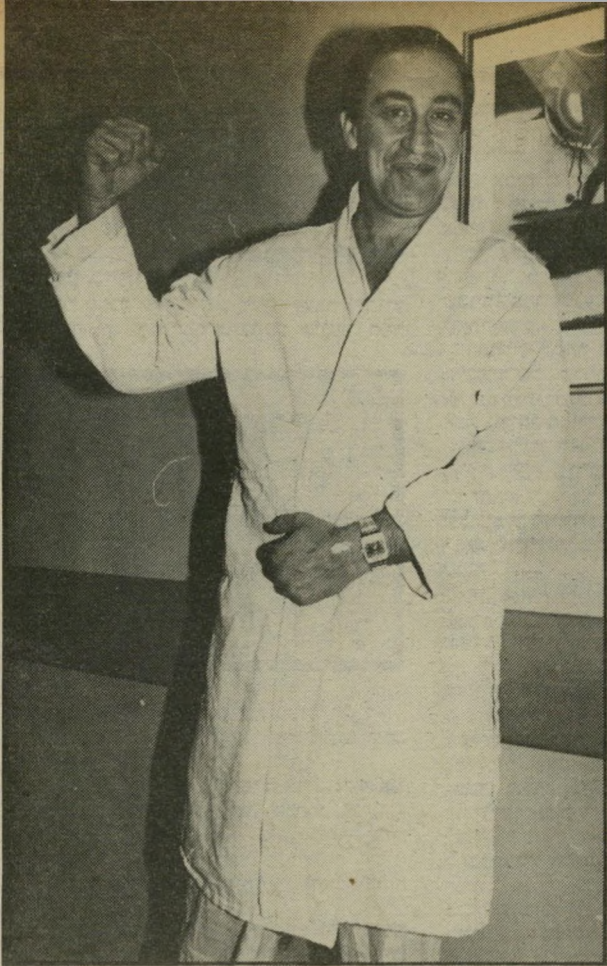
● לטלוויזיה הישראלית, שהקרינה בכל שעות-השידור שאינן נחסות ועדת-הבחירות המרכזית לבחירות לכנסת ה-11 תיזכרת חיה למילחמת-הלבנון — של"ג טלוויזיוני. שלג זה חסך לציבור משלמי אגרת-הטלוויזיה את הייסורים של צפייה במהדורות-חדשות קלוקלות, חד-צדדיות ומוכתבות מלמעלה, בצנזורה פוליטית של המנהלים הימניים. שלג הטלוויזיוני שידר את הצופים מצפיה בתוכניות בידור סקרניות, תוכניות-דת על חזורים כתשובה, סדרות-טלוויזיה קנויות ומיושנות, וכל שאר התחלואים המכונים בימים כתיקונם "הטלוויזיה הישראלית".

מאחורי המירקע

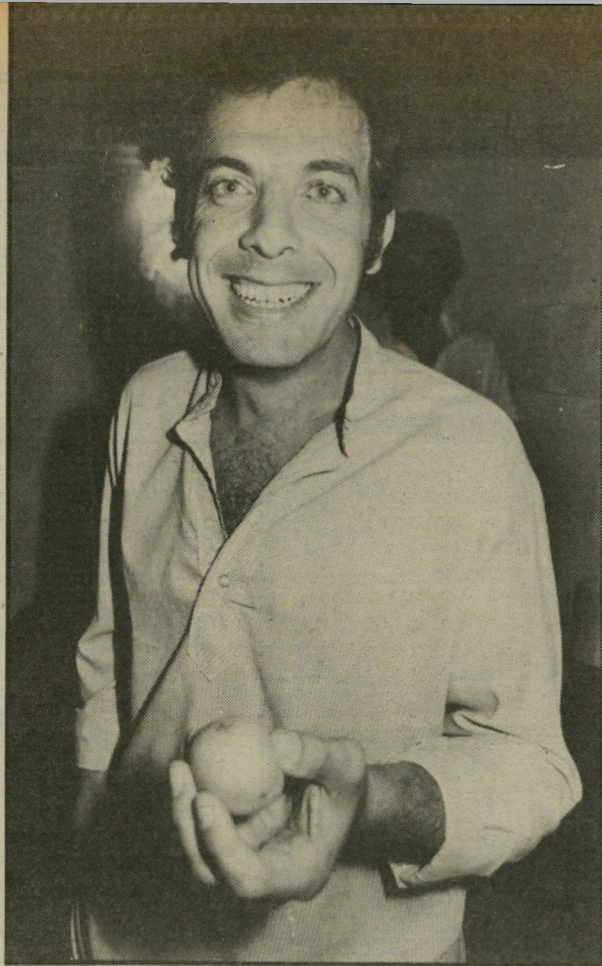
מלכודת רון נחמן

האשם האמיתי בהשבת רשות-השידור (רדיו וטלוויזיה) אינו מנכ"ל הרשות, אורי פורת, גם לא עיתונאיה-הרשות בראשות רפי ספי חלבי, ואפילו לא יו"ר הרשות, עורכי-הדין המפ"לי מיכה ינן. את האשם על השבת כליה-התיקשות האלקטרוניים הממלכתיים יש להטיל על המשנה למנכ"ל הרשות, רון נחמן, עובר התעשייה האווירית לשעבר, המופקד על הלוגיסטיקה הכלכלית של רשות-השידור. מנכ"ל הרשות, פורת, שכיהן במשך שנים רבות כיו"ר ועד עיתונאי ידיעות אחרונות, היה אמן על ניהול המשאומתן בשמש של עיתונאים. עם פרוץ המשבר כרשות-השידור האמין כי תביעות העיתונאים צודקות, ברובן, ויש להשוות את שכרם של העיתונאים בכליה-התיקשות האלקטרוניים לשכרם של העיתונאים בעיתונות המודפסת.

פורת, שהיה רגיל בידיעות אחרונות לשאת ולתת עם בעליה-העיתון, נוח מוסס ורוב יודקובסקי, יצא מתוך ההנחה ששרה-החיוור

ברק פולי

ברק ריבלין

גרי לואיס מול כוב הופ

השידור לתקופה של עוד שנה וחצי, מתבשל בחוגי המערך, הנוגעים לענייני התיקשות והטלוויזיה, הרעיון להצמיד אחר הבחירות לרון נחמן מישנה נוסף למנכ"ל, שיגיש אותו ממרכיב סמכותי, עד לתום חווה עם הרשות.

קפלוסקי במקום גויטיין

מנהל מחלקת-הרדמה והמוסיקה של הטל-וויזיה, אילון גויטיין, עומד לשלם את מחיר כישלון פסטיבל-האביב בטלוויזיה הישראלית. גויטיין עומד לפנות בקרוב את מקומו למפיקה הוותיקה והבכירה, נעמי קפלנסקי, שנמנתה עם יצירות סידרת עמוד האש.

שק בתחת

במהלך המשאומתן בין עובדי רשות-השידור ובין מנכ"ל הרשות, אורי פורת, הגיב נציג ועד העיתונאים-מפיקים של הטלוויזיה, רפי ספי חלבי, להצעה של פורת כמילום: "שק בתחת" פורת נדהם, שאל את חלבי: "איך אתה מדבר אלי?".

חלבי: "ביקשת שננהל את המשאומתן בצורה חבית, שגדרכ כמו חברים, אז אני מדבר אליך כמו אל חבר". פורת הגיב כחיוך והמשאומתן נמשך עד לסימום המוצלח.

משבר גינת

הדחתו של מיכאל קרפיץ, עורך מבט, מערכת החלק החדשות-ידיעות של סיקור לילה-הבחירות לכנסת ה-11 בטלוויזיה, בגלל מאמר שפירסם בהארץ (ובו קטל את טיכס של תשרידי-הבחירות) עשויה להשביט את סיקור לילה-הבחירות. כל כתבי מבט, בלא יוצא-דמיון, כלל, מאחרים בסירובם לשרת בלי-הבחירות תחת ניהולו של מגיש כלבוטק, רפי גינת. אחת מטענות הכתבים היא כי אין הם מוכנים לתפקד מבחינה מיקצועית תחת גינת, שנגרד מתנהלת חקירה על עבירות של טוהר-כפיים, שחלקן פורסמו בעיתונים.

אך את האיום המפורש, על השבת ריווחי לילה-הבחירות, גישו כתבי מבט רק כמה ימים קודם לבחירות.

כתבים ו/או שליחים

בקרוב עיתונאי רשות-השידור, שאינם מצליחים לזכות במיכרזים על משרות כתבים בחוף-לארץ, קיימת מסורת. הם מנצלים את קשריהם עם מוסדות-הציבור, שאותם הם סוקרים בתוקף עבודתם העיתונאית, ומבקשים מהם משרות של שליחים.

בין הכתבים, המשמשים כיום כשליחים בחו"ל, כולטים: אלישע שפיגלמן (ארצות הברית), ויקטור נחמאס (פאריס) ודן למאמה (לונדון). לכתבים אלה עומדים להצטרף בקרוב כתבי-הטלוויזיה אבי אנגל

והתרכות, זבולון המר, כשר המופקד על תיק רשות-השידור, ויגאל כהן-אורגן הם בעלי-הבית הממשלתיים של הרשות.

על סמך הנחה הגיונית זו סיכם פורת מה שסיכם עם שר-החינוך, וקיבל את ההבטחות שקיבל. כמקביל קיבל פורת, ביחד עם נציגות עיתונאי רשות-השידור, הבטחות דומות משרי האוצר.

לאור ההבטחות שניתנו לו, הבטיח פורת, כי ברע שבו יחתם הסכם-המיסגרת בין ההסתדרות והמשלה, יושנה שכרם של עיתונאי הרשות לשכר העיתונאים בעיתונות המודפסת.

אחרי שנחתם ההסכם הזה, הבהירו כל הגורמים הממשלתיים הנוגעים בדבר, לפורת, שאסור לו להעניק לעובדי-הרשות את התוספות שהיא הבטיח להם, באישור הוועדה-מנהל של הרשות. התוצאה: הכתבים כינו את פורת שקרן.

הסיבה להתחלפות זו של פורת נעוצה ברון נחמן. קודמו בתפקיד, המישנה-למנכ"ל שלמה עבאדי, נהג ערב חתימת כל הסכם-מיסגרת, לערוך שיחות-גישוש באגף-התקציבים של האוצר, ובעוד חצי תריסר מחלקות ממשלתיות וגופים איגוריים שסולמות השכר שלהם קשורים לאלה של עובדי רשות-השידור, עד שתמנתה המצב היתה ברורה, ואז, במימך שהכין למנכ"ל, הגריר לו את גבולות המשאומתן.

רון נחמן לא הכין את שיעורי-הבית שלו, ואף שימש כמכשלה בשלבים שונים של המשאומתן עם העובדים.

פורת הבין זאת רק באיחור, וסירב לכן לחתום על צוה-היתוק לעובדת מחלקת-הגשה, חנה קלוסטר, הוא כפה על רון נחמן לחתום על הצו. מאחר שנחמן, שהיה מועמדו של יורם אירור לתפקיד המישנה-למנכ"ל, קשור כחווה לרשות

אחי מאיר והדוגמנית

בסיוור שערכו מנהלי הטיבות ומחלקות ברדיו וטלוויזיה במפעלה של חברת סאיטקס, העוסקת בחידושים טלוויזיוניים, ריתק את ראשי החטיבות והמחלקות. עכבר אלקטרוני, המסוגל, בין השאר, להוריד פריטים מתוך תמונה המוצגת על המירקע ולהציבם במקום אחר. כאן שאל שר-הטלוויזיה והכתב הפרלמנטרי, יעקב אחימאיר, את מדריכי-הסיוור: "מה היתה הבקשה של קבוצת עובדי-הרשות שביקרה במפעל לפנינו?". התשובה: להפשיט את הדוגמנית שבתמונה מבגדיה.

(מכסיקו) וכתב קול-ישראל אליהוא בן-און (אוסטרליה).

פסקול

הערוץ האילתי

הסיבה לכך שעובדי הטלוויזיה הלימודית לא שבתו ביחד עם עובדי קול ישראל והטלוויזיה הישראלית לשיפור תנאי עבודתם ושכרם היא פשוטה למדי. בהסכמה-שכר שלהם צמודים עובדי הטלוויזיה הלימודית לסולמות השכר של הטלוויזיה הכללית, כך שעובדי הטלוויזיה הכללית מוציאים את ערמוני השכר עבורם מתוך האש ●● הברירה המהלכת במיסדרונות הטלוויזיה הישראלית: מה עושה עכשיו בשעות הערב שלו המנכ"ל הקודם, נאמי לפיד? התשובה: הוא צוחק מול מירקע הטלוויזיה ואומר לעצמו: והם אומרים שבימי היתה הטלוויזיה הגרועה ביותר בישראל? או הוא עובר מהשלב בישראל לסרט בירדן? ● מנהל-הטלוויזיה, טוביה סער, יצא כשיאו של משבר השבת הטלוויזיה, ביחד עם מקורבו רפי גינת, לבליו חופשת סופשבוע באילת, והשתתף שם בערב-דאיונות, שבו סירבו השניים לשבת על כימה אחת עם העיתונאי יגאל לביב. אחד מראשי רשות-השידור הציע להעביר את חדרו של סער לאילת, ביחד עם עובדי ליכתו. אותו עובר אף הציע לקרוא ללישכה זו בשם "הערוץ האילתי".

תוכנית לפירוק הטלוויזיה

אם הליכוד ינצח בבחירות (תועמלניו מאמינים עדיין שהנגלג עשוי להסתובב), יבצעו עסקני תוכנית לסגירתה של הטלוויזיה הישראלית לתקופה של שנה אחת. לאנשיה-ליכוד פשוט נמאסה הטלוויזיה כמתכונתה הנוכחית. ככוננתם להפעיל את מערכת החקיקה, שהביאה לפירוק המוביל האומי אל-על. כדי לפטר את כל 1600 עובדי רשות-השידור, ולהתחיל בהקמתה של רשות-שידור חדשה, המבוססת על חוק רשות-שידור שונה — שתתאים יותר את הגישה השילטונית הפופוליסטית של הליכוד. כדי לנמוע מצב של דממת-שידורים במהלך אותה שנה, תקבל המשלה החדשה החלטה בדבר מסירת תיפעול הרשות למישרד ראשה-המשלה, תוך ניצול מיתקני הטלוויזיה הלימודית וגלי צה"ל. מחלקת-החדשות של הטלוויזיה הזמנית תופעל בידי כתבים, היילים כשירות-סדר של התחנה הצבאית, בעוד שאת הסרטים וסדרות הטלוויזיה תספק הטלוויזיה הלימודית. תוכניות בידור מקומיות ושידורי מגוינים ימסרו בקבלנות לחברות-הפקה פרטיות, שיבצעו זאת תמורת כסף. במהלך השנה, כך מתברר מהתוכנית, תבוטל אגרת הטלוויזיה, שגבייתה בלא שידורי רשות-השידור, תהיה בלתי-יחוקית.